

Strålende Mozartgalla

Et orkester med utsøkte kvaliteter og en solist som overgår de fleste ga publikum en uforglemmelig kveld med den store Mozarts musikk.

HELGE MATLAND. Publisert: 28.01 2014 23:40

“Mozartgalla”

Det Litauiske Kammerorkester med solist Julia Novikova, sopran

Det Litauiske Kammerorkester stilte på podiet med en litt utvida besetning. Med 22 strykere, 8 blåsere og en slagverker, gir dette en størrelse som passer svært godt til Mozarts musikk. Orkesteret viste hva det står for i instrumentalverkene «Eine kleine Nachtmusik» og Mozarts 41. symfoni, og dirigent Martynas Staskus balanserte orkesteret fint mot sangsolisten Julia Novikova i hennes operaarier.

<http://www.itromso.no/nyheter/article9035423.ece>

Imponerer

Sopranen Julia Novikova regnes som en av de flotteste koloratorsopraner i sin generasjon, og viser i denne konserten noe av grunnen til det. Teknikken er finslipt og fleksibiliteten i stemma imponerende.

Likevel er det arier som krever mye av de mer lyriske kvalitetene som dominerer i dette programmet, blant anna de to ariene fra «Figaros bryllup» og Paninas arie "Ach, ich fuehl"s, es ist verschwunden" fra «Tryllefløyten».

ORKESTERET: Det Litauiske Kammerorkester med sin dirigent Martynas Staskus og solisten Julia Novikova. Foto: Helge Matland

Levende mennesker

Mozart var den første operakomponisten som virkelig plasserte «levende» mennesker på scenen, mennesker som gir uttrykk for følelser vi kjenner igjen, som kan bevege oss og angår oss. Musikken som følger dem kommenterer det vi ser. Hans operamusikk blir mer enn bare underholdning.

Operamusikk på konsert og opera i ei forestilling er ikke det samme. I ei forestilling går en arie inn i en kontekst, sangeren får hjelp fra kostyme, scenografi og ikke minst sangerne i øvrige roller til å skape sin rollefigur. I en konsert overlates hun til seg selv og orkesteret.

Høydepunkt

Julia Novikova gjør imidlertid en strålende jobb med å skape de vekslende karakterene hun formidler til sine tilhørere.

Enkelt er det ikke å plukke ut noen høydepunkt i en konsert som i utgangspunktet er satt sammen av høydepunkt. Likevel drister jeg meg til å trekke fram Zerlinas arie «Vedrai carino» fra «Don Giovanni», hvor Julia Novikova virkelig får vist sin bredde som sanger, og Symfoni nr. 41 i C-dur som avslutta konserten. Her får orkesteret utfolde seg; presist og homogent, med flott klang og fin formidling av musikkens dynamikk.